

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

יתרו ■ י"ז שבט תשע"ד 59

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

התורות שנלמדו השבוע: ל"ג-ל"ו	
לוח העמוד היומי	
יום	התאריך בחודש
שבת	י"ז
ראשון	י"ח
שני	י"ט
שלישי	כ'
רביעי	כ"א
חמישי	כ"ב
שישי	כ"ג

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

הל גיטין ד'

א. כל הצמצומים והסבובים דקדושה של הצדיק הרבי האמת הם רק בבחינת ממרחק תביא לחמה, שהם מסבבים סבובים כאלה שאי אפשר לידע בשכל האנושי איך אפשר לבוא להשגתו על ידי הסבובים האלה, רק שבאמת לאמתו אלו הסבובים הם כלולים ומיוחדים בו יתברך ועל ידם בא על האדם ממילא קדשת הדעת של התנוצצות אלקות שנתח לו על ידם אור האין סוף וזוהי להשיג מה שמישיג. (ד - ג)

ב. בשכל אין אנו מבינים כולל איך על פי המצוות האלה נבוא להשיגו, כי בנדאי אין אנו יודעין בשכל איך על ידי מצוות ציצית או ספה וכו' נבוא להשגת אלקות, אבל באמת אנו מאמינים שמצוות ציצית הקדושים נמשכים ממקום גבה וקדוש כזה, שהוא כלול ומיוחד באחדותו יתברך שמו אשר על ידי זה נבוא להשגת אלקות, וכן בשארי המצוות. (ד - ג)

"כמו כן הם כל הדרכים והנתיבות והקדמות והסבובים של הצדיק האמת שמשבב עמנו כדי לבוא להשגות אלקות, שכלם הם בדרכי התורה והמצוות שהם אחדותו יתברך שמוצוה אותנו היום ללמוד דיני הפוסקים ושאר הנהגות קדושות, ובזמן אחר הנהגות אחרות, ומגלה לנו חדושי תורה בדרכים נפלאים שעל ידי זה ממילא בא על האדם התנוצצות ידיעת השגתו ממקום רחוק מאד מאד אף על פי שאינו נוגע שם בדעתו כלל... כי אלו ההקדמות והסבובים הם בבחינת בטישא

מעלת הלימוד

אמר שגם בני אדם השומעים התורה של הצדיק האמת ואינם מבינים אותה, לעתיד בעולם הבא יבינו. כי העקר תורה שלו היא להנשמות שלנו. שפשוטבוא לעולם הבא יהיו הנשמות שלנו בקיאים באותן התורות הגבוהים מאד. גם בעולם הזה צריך לקיים בפשיטות על כל פנים לילך בהם, כאשר שמענו מפיו הקדוש כמה פעמים שצריכין לילך עם אותם התורות, דהיינו לילך איזה זמן עם זאת התורה. וכל העבודות שלו מבקר עד ערב יהיו עם הלוח של אותה התורה שהוא הולך בה בעת ההוא. ואחר כך ילך איזה זמן עם תורה ממאמר אחר, וכן יתנהג תמיד, עד אשר יעבר וילך עם כל התורות שאמר, והשם יתברך יעזר לזה. והעקר לבל יהיה מבהל ומבלבל שלא ירצה לחטף הכל בבת אחת, ורק צריך להתנהג בנחת בהדרגה מעט מעט וכו', ועל ידי זה יוכל לזכות למה שיזכה עד שיזכה לקיים הכל.

(חיי מוהר"ן - שפ"ח)

תורה ל"ה -

התבוננות השכל

ורפא לו והבן היטב האמת לאמתו למען ייטב לך לעד. 3

קיום

מה שנמשך על-ידי התבוננות השכל יש לו קיום! יש אשר מסירת נפשו היא בלי חשבונות ובלי התבוננות אלא באה מכה מצוות ומעש"ט שמזכין את הלב וממשיכין אותו באהבה עד שמוסר את נפשו באהבה. ואמנם שגם זו מן המדרגות הגבוהות, מ"מ יתרון הכשר כשבאה ע"י התבוננות השכל שיש לה קיום מאחר שנתבררה בשכלו, אבל מסירת נפש הבאה מצד אהבת הלב בלי התבוננות השכל אינו בטוח בקיומה, כי אולי לאחר זמן אם תתקורר מעט אש האהבה שמא ח"ו לא יעצור כח לשלוט ברוחו, אבל הבא מכה התורה והשכל הוא חומת אש סביב לה. 4

הולדת החכמה

"עקר ההולדה וההתגלות של כל דבר הוא על ידי בחינת בינה שנקראת אם הבנים, כי אז פשוט הדבר לבחינת התבוננות שם נגמר הדבר במחשבתו ואז יוצא הדבר ונולד ונתגלה בעולם ואפלו אחר כך פשוטו ונתגלה הדבר עדין רוח התבוננות השכל אחריו, כי כן הדרך בכל הדברים ששכל האדם מתבונן בהדבר גם אחר שיצא לפעל לגדלו ולהשלימו בשלמות... כמו כן הוא בכל הדברים שבעולם שבתחלה הדבר מתעלם בהתבוננות השכל בבחינות עבור עד שנגמר ויוצא ומתגלה בבחינת לדה ואחר כך

ס"ק א': כל אחד ואחד מישראל, יש לו חלק אלוה ממעל, שהוא בחינת חכמה, כמו שכתוב: 1 "כלם בחכמה עשית". אבל בשעת הולדה, השכל מצמצם אצל כל אחד ואחד. וכשתחילין להשתמש בו בהתבוננות עבודת השם יתברך, אזי שכלו הולך וגדול.

השכל

כולם יודעים שצריך להשתמש עם השכל בשביל לימוד תורה, אבל יש תפקיד נוסף לשכל, לא פחות חשוב. והוא, לזכות להגיע על-ידיו להתבוננות... לא מספיק שהאדם עובד את ה'. הוא גם צריך שעבודתו תהיה מתוך חיות והתפעלות, מתוך הבנה ופנימיות אמיתית.

הדרך להגיע לחלק של הפנימיות בעבודת ה', הוא על-ידי התבוננות השכל. לא לקיים את המצווה בצורה יבשה וזהו-זה, לא האדם צריך להפעיל את מחשבתו סביב המצווה, להתבונן במצווה, ללמוד את מה שהצדיקים הקדושים כותבים על המצווה, להתבונן בחכמתו כדי להבין את עומק ענין המצווה עד כמה שהוא יכול.

"המשכת החכמה ללבו עד שיתפעל בלבו להתחיל להכניע הרע והגאות שבו וכו'. זאת ההמשכה היא בחינת שמיעת האזנים שהוא בחינת התבוננות (בשפת האידיש, כאשר רוצים לומר שהאדם הבין היטב משהו, אומרים 'דאר הערטי' - פירושו שהאדם שמע היטב והבין את הענין) ששומע ומבין הדבר היטב באמת עד שמתפעל בלבו עד שלבו יבין ושב מכל התאוות ומדות רעות מקנאה ותאוה וכבוד. ועל ידי זה

שְׁמִיטָה וְשִׁבּוּת
עַל יָדָם כְּדֵי שְׂיֻכַּל לְקַבֵּל אוֹר הַנְּשֻׁמָּה.

ג. יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים מְזַהְרִים פֶּן יִהְיֶה אֵל ה' לַעֲלֹת, רַק עוֹמְדִים מְמַרְחֵק וּמֵאֲמִינִים בּוֹ וַתִּבְרָךְ בְּאֲמוּנָה לְבַד. וְזֶה בְּחִינַת וַיִּסְתֵּר מִשֶּׁה פָּנָיו כִּי יָרָא מִהֵבִיט אֶל הָאֱלֹקִים, שֶׁאִפְלוּ מִשֶּׁה רַבְּנוּ, עָלְיו הַשְּׁלוֹם, הַסְתֵּיר פָּנָיו וַיִּרְא מִהֵבִיט אֶל הָאֱלֹקִים, וְעַל יְדֵי זֶה דִּיקָא זָכָה לְהַשְׁגוֹת עֲצוּמוֹת בְּאֱלֻקוֹתוֹ וַתִּבְרָךְ בְּחִינַת וַתִּמְוַנֵּת ה' יְבִיט (כו"ו. ד – ד)

ד. לְהַמְשִׁיךְ הַשְׁגוֹת אֱלֻקוֹת צָרִיךְ בְּפֶה וּבְכַמָּה צְמֻמוֹת בְּכַמָּה וּבְחִינּוֹת לְצַמְצֵם הַשְּׁכָל הַעֲלִיּוֹן בְּכַמָּה וּבְחִינּוֹת לְדַרְגָּא וְכוּ'. (ד – ו)

"הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרָא הַכֹּל וּמַחִיָּה וּמַקִּיָּם הַכֹּל עַל יְדֵי שְׁצַמְצֻם עֲצוּמוֹ בְּכַמָּה צְמֻמוֹת מֵאִין סוּף עַד אֵין תְּכַלִּית, עַד שְׁוֹתֵהֵן בְּחִינַת צְמֻמוֹת הַשֵּׁם וְהַמְקוֹם וְהַזְּמַן שֶׁבָּהֶם לְלוֹל כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּרָא, וְהַכֹּל נִבְרָא בְּשִׁבּוּל הָאֲדָם כְּדֵי שְׂיֻבּוּ וְיִשְׁיֵג אֱלֻקוֹתוֹ וַתִּבְרָךְ עַל יְדֵי שְׂיֻכְדָּשׁ וַיִּטְהַר עֲצוּמוֹ עַד שְׂיֻזְכָּה לְהַשְׁגוֹת אֱלֻקוֹת עַל יְדֵי הַצְּמֻמוֹת."

ה. הָאֲדָם בָּא לְעוֹלָם רַק בְּשִׁבּוּל זֶה כְּדֵי שְׂיֻמְשִׁיךְ הַשְׁגוֹת אֱלֻקוֹת עַל יְדֵי הַצְּמֻמוֹת, כִּי כָּל מַה שֶׁמִּסְבֵּב הַשֵּׁם וַתִּבְרָךְ בְּבְרִיאוֹת עוֹלָמוֹת וְקִיּוּמוֹ הַכֹּל כְּאֲשֶׁר לְכֹל הוּא רַק בְּשִׁבּוּל זֶה, כִּי כָּל הַבְּרִיאוֹת הֵיא בְּגוֹן דִּישְׁתַּמּוּדְעִין לִיָּה כְּפִידוּעַ, וְצָרִיךְ שְׂיֻשְׂאִיר הַשְּׂאֲרָה אַחֲרָיו בְּעוֹלָם, דְּהֵינּוּ בְּנִים כְּדֵי שֶׁהֵם יִמְשִׁיכוּ אַחֲרָיו הַשְׁגוֹת אֱלֻקוֹת, כִּי מִשֵּׁם נִמְשָׁכָה נְשֻׁמָּתָם. (ד – ח)

ו. צָלֵם דְּמוֹת תְּבַנִּיתוֹ הוּא בְּחִינַת כְּלָיוֹת הַשְּׁגַת אֱלֻקוֹת עַל יְדֵי בְּחִינַת הַצְּמֻמוֹת מַעֲלָה לְעוֹלָם, מִשְׁכָּל עֲלִיּוֹן לְשְׁכָל תַּחְתּוֹן, כִּי יֵשׁ שְׁכָל שֶׁהוּא נִקְרָא בְּחִינַת עֵין, וַיֵּשׁ שְׁכָל שֶׁנִּקְרָא בְּחִינַת יָד, וַיֵּשׁ שְׁכָל שֶׁנִּקְרָא רֶגֶל, וְכֵן בְּשִׂאָר הָאֵיבָרִים וְכֵן בְּפִרְטֵי פִּרְטוּיֹת כָּל אֵיבָר וְכָל גֵּיד שֶׁיֵּשׁ לָאֲדָם בְּפָנָיו וּבְחוּץ, כָּלֵם הֵם כְּגַדְדֵי שְׁכָלֵיִם שֶׁל הַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁמוֹתָיו הַקְּדוֹשִׁים, וְכָל הַדּוֹרוֹת בְּאֵין לְעוֹלָם בְּשִׁבּוּל זֶה לְהַשְׁלִים צָלֵם דְּמוֹת תְּבַנִּיתוֹ, כְּבִיכּוֹל, עַל יְדֵי דִיעָתָם אוֹתוֹ וַתִּבְרָךְ. (ד – ט)

הַמְשַׁךְ מִעַמּוֹ קוּדֵם
תּוֹ ל"ה
עַדֵּין הַהִתְבּוֹנְנוֹת כְּרוֹךְ אַחֲרָיו עַד שְׂיֻשְׁלִים הַדְּבָר בְּשִׁלְמוֹת. 5

כָּל דָּבָר שֶׁבְּעוֹלָם נִשְׁלַם עַל-יְדֵי הַשְּׁכָל. הַבְּנִיין וְהַהִתְגַּלּוֹת שֶׁל כָּל דָּבָר הוּא רַק עַל-יְדֵי הַמַּחֲשֶׁבָה וְהַהִתְבּוֹנְנוֹת.

אִפְּלוּ הַשְּׁכָל עֲצוּמוֹ הוֹלֵךְ וְגַדְל עַל-יְדֵי הַתְּבּוֹנְנוֹת, כֹּכֵל שֶׁהָאָדָם מַפְעִיל אֶת שְׁכּוֹל יוֹתֵר, כֹּכֵל שֶׁהָאָדָם מִשְׁתַּמֵּשׁ יוֹתֵר עִם שְׁכּוֹל בַּהִתְבּוֹנְנוֹת, כֵּךְ שְׁכּוֹל הוֹלֵךְ וְגַדְל...

"וְהֵנָּה הַכְּתוּב אֹמֵר: הֵן יִרְאֵת ה' הִיא חֲכָמָה, הִרִי שֶׁהִירְאָה הִיא חֲכָמָה וְהִיא לְבַדָּה חֲכָמָה, וּוּדָאִי שָׂאִין נִקְרָא חֲכָמָה מַה שָׂאִין בּוֹ עֵינּוֹן. אֲךָ הָאֲמַת הִיא, כִּי עֵינּוֹן גְּדוֹל צָרִיךְ עַל כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְדַעַת אוֹתָם בְּאֲמַת וְלֹא עַל צַד הַדְּמִיוֹן וְהַסְבֵּרָה הַכּוֹזֵבָת, כָּל שֶׁכֵּן לְקִנּוֹת אוֹתָם וְלֹהֲשִׁיגָם: וּמִי שִׁיתְּבוֹנֵן בְּסִי יִרְאֵה שָׂאִין הַחֲסִידוֹת תְּלוּי בְּאוֹתָם הַדְּבָרִים שִׁיחֲשָׁבו הַמַּתְחַסְדִּים הַטְּפָשִׁים, אֲלֵא בְּדַבְרֵי שְׁלֵמוֹת אֲמִיתִי וְחֲכָמָה רַבָּה." 6

מַחֲשַׁבוֹת חִיצוֹנוֹת

"כְּשֶׁאָדָם מְכַנֵּס בְּתוֹךְ שְׁכּוֹל הַקְּדָשׁ מִחֲשַׁבוֹת חִיצוֹנוֹת, הֵם חֲכָמוֹת חִיצוֹנוֹת, אֲזִי נִתְמַעֵט קְדָשָׁת שְׁכּוֹל, כְּפִי תְּפִיסַת הַמְקוֹם שֶׁל חֲכָמָה חִיצוֹנוֹת, שְׁכָל חִיצוֹנִי, בְּתוֹךְ שְׁכָל הַקְּדָשׁ. וְהַחֲכָמָה חִיצוֹנִי הִיא נְעוּץ בְּתוֹךְ הַשְּׁכָל הַקְּדָשׁ כְּקִנְיָה, וּמְחַסֵּר מְקוֹם הַקְּדָשָׁה. וְעַל זֶה הַקִּנְיָה, הֵינּוּ זֶה הַשְּׁכָל, מִתְּלַקְטִים וּמִתְחַבְּרִים כָּל הַמְּדוֹת רְעוֹת וּמְגוֹנוֹת." 7

הָאוֹיֵב שֶׁל הַחֲכָמָה הֵם הַחֲכָמוֹת וְהַמַּחֲשַׁבוֹת חִיצוֹנוֹת. הֵם הָאוֹיֵבִים הַמְּפָרִיעִים וּמוֹנְעִים מֵהָאָדָם לְהִגִּיעַ וְלִהְיוֹת לִים-הַחֲכָמָה.

"כִּי יֵשׁ יָם הַחֲכָמָה וַיֵּשׁ בּוֹ דְּרָכִים וְנִתְיַבּוֹת לְהַשִּׁיג הַחֲכָמָה בְּבְחִינַת הַנּוֹתֵן בְּיָם דְּרָךְ

וּבְמִים עֲזִים נִתְיַבָּה, וַיֵּשׁ מְצוּלוֹת יָם, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַסְּטָרָא אַחֲרָא, מִחֲשַׁבוֹת חִיצוֹנוֹת, הַרְהוּרִים רְעִים, עֲנִינּוֹ דְּמַכְסִּין עַל עֵינּוֹן וְכוּ'. וְהַמְּצוּלוֹת יָם מְכַסִּין עַל יָם הַחֲכָמָה וּמַעֲרַבְבִין הַדְּרָךְ וְהַנִּתְיַב שֶׁיֵּשׁ בְּיָם הַחֲכָמָה וְצָרִיךְ לְשַׁבֵּר וּלְגַרְשֵׁם וְאֲזִי נִתְגַּלָּה יָם הַחֲכָמָה וּמִשְׁיַגִּין דְּרָכִים וְנִתְיַבּוֹת בְּיָם הַחֲכָמָה לְהַשִּׁיג הַשְּׁגוֹת." 8

הַחֲכָם

הַחֲכָם הָאֲמִיתִי, כָּל עֵינּוֹ הוּא רַק אִיךְ לִזְכוֹת לַהֲיוֹת כְּלִי רֵאוּי לְהַשְׂרַאת הַשְּׁכִינָה. אִיךְ לִזְכוֹת שְׂאוֹר ה', אֹר הַחֲכָמָה יִשְׁכּוֹן בְּמוֹחוֹ. לִכֵּן הוּא נִזְהָר וְנִשְׁמַר מִחֲכָמוֹת וּשְׁכָלִיוֹת חִיצוֹנוֹת, וּמִכֵּל דָּבָר חִיצוֹנִי.

בְּכָל הַדְּבָרִים הַחִיצוֹנִים הַמוֹנְעִים אֶת הָאָדָם מִעֲבוּדוֹת יִתְבָּרַךְ הֵם: חֲקִירוֹת הַפִּילוֹסוֹפִיָּה, חֲקִירוֹת הַמַּבְלָבוֹת אֶת הָאָדָם וּמְרַחֲקוֹת אוֹתוֹ מִעֲבוּדוֹת ה', חֲקִירוֹת בְּעֵינֵי הַנְּהַגָּת וּדְרָכֵי ה', לְהַרְהֵר חֶסֶד וְשְׁלוֹם אַחֵר צְדִיקִים אֲמִיתִים וְכַשְׂרֵי הַדּוֹר הָאֲמִיתִים, וְכֵן שְׂאוֹר עֵינֵי לִיצְנוּת הַנְּהוּגִים בְּעוֹלָם, מַחֲשַׁבוֹת חִיצוֹנוֹת, הַרְהוּרִים וּבְלָבוּלִים וְעֵרְבוּב הַדַּעַת. 9

"וְזֵהוּ: וְהַחֲכָם עֵינֵי בְּרֵאוּשׁוֹ הֵינּוּ לְהַסְתַּכֵּל תְּמִיד. עֵינֵי. ר"ל הַתְּבּוֹנְנוֹת הַשְּׁכָל כְּמוֹ עֵינֵי הַעֲדָה וְכָל הַסְתַּכְלוֹת הַחֲכָם וְהַתְּבּוֹנְנוֹתוֹ הוּא רַק בְּרֵאוּשׁוֹ שִׁיחָא שְׁלָם עֲלָיו שֵׁם הוּי"ה ב"ה וּב"ש הַשּׁוֹכֵן בְּרֵאוּשׁוֹ... וְזֵהוּ יִהְיֶה כָּל חֲפָצוֹ שִׁיחָא שְׁלָם עֲלָיו שֵׁם הוּי"ה ב"ה הַשּׁוֹכֵן אִתּוֹ." 10

1. תְּהִלִּים ק"ד. 2. בַּת עֵין – נְצִיבִים. 3. לִיקוּטֵי הַלְכוֹת אוּי"ח – בְּרַכַּת הַפִּירוֹת ה. 4. שֵׁם מִשְׁמוּאֵל – לָךְ לָךְ. 5. לִיקוּטֵי הַלְכוֹת יו"ד שִׁילוּחַ הַקֵּן ד. 6. מַסִּילַת יִשְׂרָאֵל – הַקְּדָמָה. 7. לִיקוּטֵי מוֹהַר"ן תּוֹרַת לִי"ה. 8. לִיקוּטֵי הַלְכוֹת אוּי"ח – פִּסַּח ה. 9. לִיקוּטֵי תְּפִילוֹת עַל הַתּוֹרָה. 10. רַשְׁפֵי אַש – לְרַבִּי מְרַדְכֵי מִנְעֵשְׁכִיז.

עֲזַרְנִי מֵעַתָּה לְתַקֵּן אֶת חֲכָמָתִי. וְאִזְכָּרָה לְשַׁמֵּר אֶת מוֹחִי וּמַחֲשַׁבְתִּי וְחֲכָמָתִי וְשְׁכָלִי מִכָּל מִינֵי מַחֲשַׁבוֹת רְעוֹת וּשְׁכָלִיוֹת חִיצוֹנִים. וְלֹא אֲנִיחַ לְכַנַּס בְּדַעַתִּי שׁוֹם מַחֲשֶׁבָה חִיצוֹנָה וְשׁוֹם חֲכָמָה חִיצוֹנָה כָּלֵל, הֵן חֲכָמוֹת חִיצוֹנוֹת שֶׁל חֲקִירוֹת הַפִּילוֹסוֹפִיָּה, וְהֵן שְׂאוֹר עֵינֵי חֲקִירוֹת וְחֲכָמוֹת חִיצוֹנוֹת הָעוֹלָם עַל הַמוֹחַ לְבַלְבֵּל מִעֲבוּדוֹתָךְ, לְחַקֵּר בְּעֵינֵי הַנְּהַגוֹתֶיךָ וּדְרָכֶיךָ חֶסֶד וְשְׁלוֹם, אוֹ לְהַרְהֵר חֶסֶד וְשְׁלוֹם אַחֵר צְדִיקִים אֲמִיתִים וְכַשְׂרֵי הַדּוֹר הָאֲמִיתִים, וְכֵן שְׂאוֹר כָּל עֵינֵי חֲכָמוֹת חִיצוֹנוֹת וּלִיצְנוֹת הַנְּהוּגִים בְּעוֹלָם. (לִיקוּטֵי תְּפִילוֹת חוּי"א – לִי"ה)

לַעֲשׂוֹת
מִתּוֹרוֹת
תְּפִילוֹת

מֵאֲחֻרֵי הַסִּיּוּר

"כְּשֶׁבָּא זֶה הָאָדָם, שֶׁהוּא דוֹסָה לְמִלָּךְ ה' צְבָאוֹת, עַל יְדֵי שְׁכּוּפָה אֶת יְצָרוֹ, הֵינּוּ הַיְסוּי רַע. אֲזִי הִרְעָה הֵינּוּ לְשׁוֹנוֹת הָעֶצוֹ"ם וְנִכְפְּסִין וְנִתְבַּטְּלִין כְּנֶגְדּוֹ, וְאֲזִי נִשְׂאָרִין אוֹתֵיּוֹת הַתּוֹרָה בּוֹלְטִין. וְכִשְׁנִפְשִׁטִין מִהַלְבוּשִׁים הַגְּשָׁמִיִּים, הֵינּוּ מְלֻשׁוֹנוֹת הָעֶצוֹ"ם הֵינּוּ מְסוּדוֹת רְעוֹת, הֵינּוּ מִיְסֵי רַע, אֲזִי מְקַבְּלִין אֵלּוֹ אוֹתֵיּוֹת הַתּוֹרָה אוֹר רַב יוֹתֵר מִסָּפָה שֶׁהֵיוּ מְקַבְּלִין מִתְּחִלָּה."

מִזְוִיַּת שׁוֹנָה

בְּכוֹלֵל טוֹב וּמוֹצֵלַח, גַּם שֵׁם סַלְלַתִּי לִי מְקוֹם בֵּין הַמְּצוּיָנִים. עַד ש... הַתְּחִיל לַהֲיוֹת דְּחוּק. הַקְּצַת-כֶּסֶף שֶׁל הַכוֹלֵל לֹא סִיפַק אֶת הַסְּחוּרָה. בֵּינַתִּים עֲבָרוּ שְׁנַתִּים מֵהַחַתּוּנָה וְכַבֵּר צְבַרְתִּי מַעֵט חוֹבוֹת, כְּמוֹבֵן, שֶׁרַק עַל דְּבָרִים הַכְּרַחִיִּים. עַד שֶׁהַחֲלַטְתִּי, אוֹמְנָם בְּלֵב כְּבֵד, אֲבָל אֵין בְּרִירָה וְחִיבִים לְצַאת לְעֵבֹד וּלְפָרְנַס אֶת הַבַּיִת.

כֵּאֵן הַתְּחוּלָה הַשִּׁינוּי... יַעֲדִי הַהֲצַלְחָה הִיוּ שׁוֹנִים לְחַלוּטִין, הָעֵרֶךְ כֵּאֵן הִיָּה לְדַבְרִים

סְדֵרֵי-הִישִׁיבָה, חֲבָרִים, מַבְחָנִים, זֶה פַחוֹת אוֹ יוֹתֵר כָּל עוֹלָמוֹ שֶׁל הִישִׁיבָה בְּחוּר... בְּשֵׁלֵב הַבְּחָרוֹת אֲכֵן נִמְנִיתִי עַל טוֹבֵי הַבְּחוּרִים. בְּחִבְרָה הֵייתִי מַעוּרָה הֵיטֵב, הַמַּבְחָנִים הַנִּיבּוּ פְרוֹת טוֹבִים. קִבְּלַתִּי טְפִיחוֹת עַל הַשְּׁכָם בְּלִי-סוּף. - הִיָּה מְדַהֵם. צַעִיר יַחֲסִית נִכְנַסְתִּי לְפָרַק "הָאִישׁ מִקְדָּשִׁי", נִשְׁאַתִּי בְּשַׁעָה טוֹבָה וְהַתְּחַלַּתִּי שֶׁלֵב חֲדָשׁ בְּחִיִּים. כְּמוֹבֵן שֶׁמְקוּמוֹ שֶׁל הַבְּחוּר הַטוֹב הִיָּה

שינה, למה?

כמו תמיד, אחרי יום מפרך באות השעות שהאדם נופל לשינה. באותן שעות, אחד משישים ממיתה משתלט עליו, הוא יוצא כמעט לגמרי מכלל שליטה. לא מדבר, כמעט ולא שומע, הוא באיזה-שהוא מקום אחר אחר... לאחר שיקום משנתו העמוקה, אפילו לא ידע מה התרחש איתו בשעות שנים את שנתו,

בקיצור, איבוד שליטה מוחלט.

הוויכוח הקלאסי בין הילדים למבוגרים:

לדעתם של הילדים, השינה היא סתם דבר מעצבן וממש מיותר. בדרך כלל, היא מפריעה בדקות הכי מעניינות. קוטעת את כל העיסוקים המרתקים, ולא פעם, היא גורמת להם להפסיד אירועים. מי צריך אותה בכלל?

לדעתם של המבוגרים, השינה היא דבר אדיר... היא מנתקת, היא מפסיקה לך בהכרח את כל המרוצים והלחצים. מאוששת את הגוף המותש, נותנת לו לאגור כוחות ליום הבא. החכמים, גם מנתקים את הטלפון והפלאפון לכבוד השינה, כך שהמונחה תהיה אמיתית.

אך שניהם לא בדיוק צודקים!

אם השם יתברך ברא את האדם כך שהוא יהיה חייב לישון, וודאי הוא כי השינה באמת דבר חשוב. כמו כל דבר, בגבול ובצורה הראויה. אך מהו הרובד הפנימי והסיבה המהותית שבשבילה כל יום הולכים לישון?

העבודה שלנו בצבא ה' מתחלקת לשנים. מחד: צריך לעלות ולהתעלות מדרגה לדרגה, להכיר בכל פעם יותר את מי שאמר והיה העולם. אך חשובה לא פחות, התשתית. - כדי לבנות בנין גבוה ומרקייע שחקים, חייבים שהיסודות יהיו חזקים, איתנים ונאמנים.

כמו-כן ה'אמונה' היא יסוד העבודה. במקביל לכל ההשגות הגבוהות, במקביל לכל האורות המאירים, חייבים בכל עת לחזק את היסוד שיהיה יציב וחזק. כך נוכל להמשיך לעלות ולהתעלות.

אחר יום שלם שהאדם זכה להגדיל את שכלו, לעלות ולהתעלות... באות שעות השינה. אותם שעות שבמבט ראשון נראים כשעות יבשות, חסרות כל ערך. אך באמת יש בהם מטרה עמוקה. - מטרת השינה היא - להתנתק! אבל לא התנתקות גסה ומגושמת חסרת כל פנימיות. אלא ההיפך, המטרה היא התנתקות פנימית בדחילו ורחימו.

עכשיו מתנתקים לגמרי מכל ההשגות וההבנות ונשארים רק באמונה פשוטה ואיתנה, - 'ואמנותך בלילות'. האדם משליך את עצמו לפני ה' לגמרי, נותן לה' לנהל את העולם, הוא בביטול מוחלט... - 'בידך אפקיד רוחי'.

כל זה מרוזז במילה שינה עצמה: 'שינה' (365) גימטריה 'שכל ו-ה' (365) ברמז, שבשנתו הוא משליך את כל שכלו לגמרי לה'. (גם 'ישן' גימטריה 'השלך') - 'השלך על ה' יהבך'

כשקמים. קמים בכח חדש.

בזכות חיזוק האמונה - חיזוק היסודות. בזכות הביטול, זוכים ועולים לדרגה חדשה והשגות חדשות. מקבלים מוחין חדשים, שכל חדש לעבודתו יתברך.

"חֲדָשִׁים לְבָקָרִים וְרָגָה אֲמוֹנָתְךָ"

שונים לגמרי. השקעתי כוחות רבים בעבודה וההצלחות שלי היו מעל-למשוער, תוך תקופה קצרה התחילו לזרום לי לכיס מזומנים רבים. בהדרגה, העליתי את רמת חיי. כך הייתי שקוע כל כולי בעבודה ובכסף.

יום אחד בהיר, שגרתי לחלוטין. אני נמצא בשטיבלאך, מזדרז לגמור את תפלת שחרית כדי להגיע לעבודה בזמן. פתאום, אני עצמי לא יודע מאיפה זה נחת עלי, עוברת לי בראש מחשבה, תראה איזה שחקן אתה?! שים-לב איך כל מה שהיית למדן וגאון הכל היה רק חיזונית?!!

בטבעי הייתי 'איש אמת', לכן המחשבה הזאת לא נתנה לי מנוח. המשכתי את החיים כרגיל, אבל אין לי רוגע. אני זוכר שחבר טוב שם לב שאני עובר איזו סערה והוא שאל אותי הכל-בסדר? כל כך לא ענין אותי כלום, שהפטרתי לו בשפה רפה הכל-בסדר! כל הזמן שאלתי את עצמי איך יתכן שבמשך שבע שנים כמעט ולא פתחתי ספר? איך יתכן שכשאין כולל אין לימוד? רגשות צער מילאו את ליבי. בכל זאת, היה לי מאוד קשה לחזור אחורה, לחזור ללימוד. רק צעקתי לה', כמה פעמים ביום הייתי מרים את העינים ואומר 'ה' תרחם עלי'.

עד שבאמת ה' ריחם עלי. יום אחד ניגש אלי תלמיד-חכם שהכיר אותי מהעבר והציע לי לעשות איתו חברותא בשעות הערב, קפצתי על-זה כמוצא שלל-רב. בהדרגה זכיתי למצוא עוד ועוד חברותות. כהיום, ברוך השם זכיתי לצמצם את שעות העבודה וברוב שעות היממה אני יושב ולומד.

אני מלא הודיה לה' שהוא זיכה אותי לחזור ללימוד, כי לולא רחמיו וחסדיו הייתי ממשיך במרוץ הזה גם עוד מאה שנים בנשימה אחת. אך בכל זאת אני מרגיש בליבי שהיום הלימוד שלי הוא שונה לגמרי לגמרי, אני מעריך את הלימוד הרבה יותר ואני מרגיש שהלימוד הוא הקשר שלי לה'. כשהלימוד הביא לי מעמד חברתי מוצלח, אנשים העריכו אותי, אחרי הכל עמד לי מול העיניים הקידום וההצלחה העצמית. אך כשזכיתי שהנקודה הפנימית התעוררה אצלי, דווקא שם רחוק מהמבחנים, החברים והמלגות, התעורר בי איזה ניצוץ פנימי פנימי...

אני חלילה לא ממליץ לאף-אחד לעזוב את הכולל. כי שם בחוץ, אין שום ביטוח שיכול להבטיח שבסוף יזכו לחזור ללימוד. ובדרך כלל כשמתנתקים מהלימוד, 'אם תעזבני יום יומיים אעזבך'... אבל אדרבא אני רק רוצה לחזק ולהזכיר לאברכים החשובים שמעבר להצלחה בכולל, מעבר לכל ההצלחות ושאר ענינים - הלימוד הוא המקשר אותנו לה' יתברך!!!

ז'נין אהרן
מתורה ל"ד

פֶּה-מֵלֶא

כשהאדם מתפלל או כשהוא מבקש איזו בקשה מאת ה', צריך שיוציא ויגיד את המילים מפיו בפה-מלא. ואין מספיק המחשבה, כי אפילו שהשם יתברך יודע מחשבות, אבל הכלי שעל ידו נמשך השפע הוא דווקא הדיבור.

לכן צריך שהדיבור היוצא מפיו יהיה בשלימות כראוי, כי דווקא כך הוא עושה כלי ראוי שעל ידו ימשך השפע.

מזאת הסיבה, צריך על כל דבר שחסר בגשמיות או ברוחניות להתפלל בפה דווקא, וכך ישלימו לו משמים את מה שחסר לו.

הלא ידוע מספר חיי מוהר"ן שרבינו ז"ל ידע מסופר אחד צדיק גנוז, ורצה שכל אנ"ש יהיה להם תפילין מזה הסופר. אך לא רצה רק שיהיה באופן שלא ידע מזה שזה בכיוון [בכוונה], וביקש הר"י (ספק לי אם ר' שמואל איזיק או המגיד מטרויוצע) מרבינו ז"ל שידוע לו שמו ועירו בכדי שיעשה אצלו תפילין, והגיד לו רבינו ז"ל שהוא דר ביאלסוועט. ונסע הרב המגיד הנ"ל אצלו ובא אליו לביתו ועשה עצמו כלא ידע. ושאל אותו מה הוא רוצה אצלו? והשיב לו: כאשר צריך לעשות תפילין על-כן רוצה שהוא יכתוב לו תפילין! והשיב לו שזה דבר קשה מפני שהוא לוקח הרבה כסף וכו', והשיב לו שיתן לו כמה שהוא רוצה. ודחה אותו עוד בדחיות, והוא הסכים על הכל, עד שסוף כל סוף השיג אצלו תפילין. וכשבא בחזרה נתקנא בו הר"י נתן ז"ל, ורצה גם-כן לעשות זה ושאל את עצמו גם-כן על הסופר הנ"ל ולבסוף חזר מזה כי אמר שהוא יש לו תפילין של רבינו ז"ל וזה חשוב אצלו יותר.

והמעשה היה כך, שפעם אחד היה עם רבינו ז"ל בדרך, ובכיוון לא לקח אתו רבינו ז"ל את התפילין כדי שילבוש את התפילין של מוהר"נ"ת ז"ל. וביקש את התפילין של מוהר"נ"ת ז"ל והלבישם, ואחר-כך הלביש אותם מוהר"נ"ת ז"ל. ועל-כן היו התפילין שלו יותר חשובים מן התפילין של הסופר צדיק גנוז שהעיד עליו רבינו ז"ל גדולתו וחשיבות התפילין שלו. וכמו שפעם אחת אחרי הסתלקות רבינו זצ"ל שישבו השבת הראשון של תלמידי רבינו ז"ל ביחד. ואמר הר"י יודיל ז"ל שהוא ישב על הכסא של רבינו ז"ל מפני שירש את השטריימיל של רבינו ז"ל. והתעורר ר' נתן ז"ל ואמר שהוא ירש את המוחין של רבינו ז"ל, כי התפילין הוא מוחין, ורבינו ז"ל בכיון לבש תפילין של מוהר"נ"ת ז"ל כדי שהוא יקבל מוחין שלו.

ואמר אז מוהר"נ"ת ז"ל הזמר של 'אזמר בשבחין' בהתעוררות גדול (כמו שנכתב כבר פעם אחד) וקפץ הרב המגיד מטרויוצע על השולחן ואמר אני חשבתי שהוא ר' נתן ולבסוף אני רואה שהוא רבינו ז"ל בעצמו!!! (כתב יד ר' שמואל הורביץ ז"ל)

סיפורים ושיחות מסוי חסידי ברסלב

מזמה שאתה אוכל תשייר, כדי שיחול ברכת השם במזונותיך.

(אכילה א')

אמר רבי אלעזר כל שאינו משייר פת על שולחנו אינו רואה סימן ברכה לעולם, שנאמר: 'אין שריד לאכלו על כן לא יחיל טובו'.
(סנהדרין צב - א)

ואמר רבי אלעזר כל שאינו משייר פת על שולחנו, - **כדי שיהא הנשאר מזומן לעניים.** (יד רמה סנהדרין צב - א)

לל שאינו משייר פת על שולחנו אינו רואה סימן ברכה לערלם. - **שכל דבר שהוא מצומצם ואין בו מותר, אינו בכלל ברכה.** כדאשכחן גבי אלישע שאמר: 'כה אמר ה' אכול והותרי', ולא אמר אכול ושבע. אלא לפי שברכת ה' היה אאותו הלחם, לכך היה בהן מותר. וגבי רות נמי כתיב 'ותאד לל ותשבע ותותר' ואיתא במדרש רבה ברכה שרתה במי עיה של אותה צדקת דרישא דקרא ויצבט לה קלי' משמע קליל זעיר. וגבי שנת השמיטה כתיב: 'וצויתי את ברכתי בשנה הששית ועשת את התבואה לשלש שנים'. וגבי שבת נמי כתיב ויברך אלהים את יום השביעי ואמרו חז"ל ברכו במן שביום הששי ירד לחם משנה, הרי שכל מקום ברכה יש בו מותר.

(תורת חיים סנהדרין צב - א)

שאינו משייר פת על שולחנו אין רואה סימן ברכה לעולם כו', - **ובזוהר פרשת תרומה אמר הטעם: שאין הברכה העליונה שורה על האין אלא על היש. והעד, השלחן אשר לפני ה' מסודר בלחם הפנים תמיד, אשר באמצעיתו היתה הברכה מתפשטת במזונות העולם כדרך יש מיש, וכענין כד הקמח ואסוך שמן, שהיה הכל יש מיש.**
(השל"ה הקדוש - שער האותיות - קדושת האכילה)

צדקת האוזן

צדיק אחד היה פעם בעיר ליאזנא והתארח אצל הבעל התניא, והבעל התניא כיבד אותו מאד על ביקורו והכין לכבודו סעודה. הרבנית רצתה לעסוק בעצמה בהכנת בישול הסעודה לכבוד הצדיק. אמרה העוזרת שבבית, כי זכות זו מגיע לה, שהרי היא המבשלת התמידית ועכשיו כשבא הצדיק למה יגרע חלקה? הסכימו לשאול את הבעל התניא. הבעל התניא שמע את טענותיהן ופסק ששתיהן יתעסקו בכך. התעסקו שתיהן: הרבנית נתנה מלח בהתבשיל והעוזרת אף היא נתנה מלח, כשכל אחת לא ידעה שהשניה אף היא מלחה. כשהגישו התבשיל טעם האורח טעימה קלה בלבד אמר לו הבעל התניא: למה לא יאכל מר, אולי מפני שהתבשיל תפל מבלי מלח? הבה ואוסיף מלח, והוסיף.... כשנתברר הדבר, אמר לו: בשבת הראשונה כשהייתי אצל מורנו המגיד, הושיט לי המגיד מנה "קוגל", ואמר לי: "תאכל הקוגל, ומהיום והלאה לא תטעם טעם באוכלי". ומאז, איני מרגיש טעם, ואיני יודע אם מלוח המאכל או תפל...

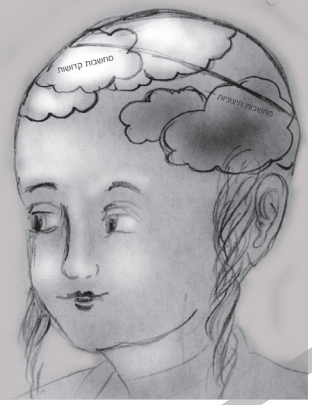
לעלוי נשמת עקא בת ר' אברהם אלימלך ז"ל

לקוטי מוהר"ן

תורה ל"ה

כְּשֶׁאָדָם מְכַנֵּס בְּתוֹךְ שְׂכָלוֹ הַקֶּדֶשׁ מִחֲשָׁבוֹת חֲצוֹנוּיֹת, הֵם חֲכָמוֹת חֲצוֹנוּיֹת,

אִזִּי נִתְמַעֵט קֶדְשֵׁת שְׂכָלוֹ, כְּפִי תְּפִיסַת הַמְּקוֹם שֶׁל חֲכָמָה חֲצוֹנוּיֹת, שְׂכָל חֲצוֹנִי, בְּתוֹךְ שְׂכָל הַקֶּדֶשׁ.

ברכת **מזל טוב** ללבית שלוחה בזה לחברינו היקר הר"ר **אהרן ביק** הי"ו לרגל שמחת נישואיו בשעה טובה ומוצלחת. יהי רצון מלפני המקום ברוך הוא שיהיה בנין עדי עד, ותאירו אוהליכם באור ה'חל ג'ובע מ'קור ח'כמה זיע"א ותשרה שכינה במעונכם כל הימים. חבורת הבחורים **"אור-הגאולה"**

הספר הנדיר "יחוס הגדולים" מאת הרה"ח ר' שמואל הורביץ ז"ל
באמרי אנוח 057-3155-466